Գրում է, առաջարկում, պահանջում մեր գլխավոր թղթակիցը

ԱՐՑԱԽՅԱՆ ՀԱՐՑԸ ՄՆՈՒՄ Է ՄՏԱՀՈԳՈՂ

Շատ է խոսվել Լեռնային Ղարաբաղը Հայաստանին վերամիավորելու մասին։ Սակայն խոսքը գործի չի վերածվել և այդ՝ օրերի հրատապ հարցը, մնում է ցավոտ, մտահոգող։ Այո՛, մնում է այդպիսին, թեև Արցախ աշխարհի մեր հայրենակիցների առաջադրած խնդիրն իր էությամբ ու բովանդակությամբ համապատասխանում է լենինյան ազգային քաղաքականությանը, որի համաձայն ժողովուրդը ունի ազատ ինքնորոշման իրավունք։ Իսկ իրականում ի՞նչ տեսանք ինքնորոշման իրավունքը ձեռք բերելու ճանապարհին. Սումգայիթ, Խոջալու, Կիրովաբադ, Ջարդախլու... Երկու տարվա ընթացքում ականատես եղանք միայն կեղծիքների, որոնց տարածողները ոչ միայն Ադրբեջանի, այսպես ասած, մտավորականներն ու լրագրողներն էին, այլև կենտրոնական լրատվության միջոցները։ Եվ ես՝ ապագա ժուռնալիստս, համոզված եմ, որ

երբևէ պիտի վրեժխնդիր լինեմ բոլոր նրանցից, ովքեր այսպիսի ցինիզմով սարքեցին, ովքեր իրենց կեղծ գրիչներով մոլորության մեջ գցեցին խորհրդային ժողովրդին և այն աստիճանի անի-

ԻՄ ԿԱՐԾԻՔԸ

բազեկ պահեցին անցուդարձին, որ մոսկվացի երկու բնակչուհիներ այս թեմայի շուրջը խոսելիս զարմանում էին. «Հետաքրքիր մարդիկ են, հողն են բաժանում...»։ Ի՞նչ ասես նրանց և մյուս ապակողմնորոշվածներին, ինչպե՞ս ասես, ո՞րն ասես։ Ասե՞լ, որ արցախյան հարցը դարձրին պրոբլեմ, ասե՞լ, որ հիմա իրադրությունն ավելի է շիկացել, և այդ շիկացումից հալվել է... սառույցը, հալվել է, բայց տեղապտույտ է տալիս։ Իսկ հիմա բանը հասել է այնտեղ, որ Ադրբեջանի ծայրահեղականները պատրաստ են

50000 ռուբլի վճարել հատուկ նշանակման ստորաբաժանման գումարտակի հրամանատար Իգոր Սլոմինի գլխի համար... Այս մասին, ի զարմանս մեզ, ՀամԼԿԵՄ Կենտկոմի 9-րդ պլենումում բացեիբաց հայտարարել է ԽՍՀՄ ներքին գործերի մինիստրության Հյուսիսային Կովկասի և Անդրկովկասի զորքերի քաղբաժնի պետի կոմերիտմիության գծով օգնական Ս. Դեմիդենկոն («Կոմսոմոլսկայա պրավդա», 31 հոկտեմբերի, № 250)։ Նա շեշտեց, որ «ծայրահեղականները այդ մասին հայտարարում են բացեիբաց, պլակատներով և գրություններով»։ Ս. Դեմիդենկոն շարունակելով իր ելույթը, հիշեցրեց և Սումգայիթը...

Մինչև ե՞րբ պետք է անորոշության քողի տակ մնա պարզից էլ պարզ ճշմարտությունը։

ՄԱՐԳԱՐԻՏԱ ԽԱՉԱՏՐՅԱՆ
ԵՊՀ ժուռնալիստիկայի բաժնի 1-ին կուրսի ուսանողուհի

Կյանքի ժամանակը ստիպեց մեզ հեռանալ Բաքվից և ապաստան գտնել հայրենի հողում՝ Երևանում։

Անցավ մեկ շաբաթ և ինձ համար անծանոթ քաղաքում ընկա հիվանդանոց։ Նորքի զանգվածում գտնվող հանրապետական հիվանդանոց տեղափոխվեցի շատ ծանր վիճակում։ Ոչ մի հույս չկար, որ ես նորից կյանք կվերադառնամ։

ԻՄ ԿՅԱՆՔԸ ՓՐԿՎԵՑ

Ինձ պառկեցրին կրծքաբանական բաժնում, որտեղ հերթապահում

ԵՐԱԽՏԱԳԻՏՈՒԹՅՈՒՆ

էր բժիշկ Հովհաննես Սարկավագյանը։

Վիրաբույժ բժշկի նուրբ, հմուտ ձեռքերի և արտակարգ ուշադրության շնորհիվ իմ կյանքը փրկվեց։

Ես հիմա ինձ լավ եմ զգում, ես անչափ գոհ եմ բժիշկ Սարկավագյանից և ամբողջ բժշկական անձնակազմից, նրանց ջերմ վերաբերմունքից։

ԳԵՆԱԴԻ ՄՈՐԴՈՎԻՆ

ՍՏԱՑՎԵԼ ԵՆ ՊԱՇՏՈՆԱԿԱՆ ՊԱՏԱՍԽԱՆՆԵՐ

Արթիկի շրջանի Սպանդարյան գյուղի բնակչուհի Անժիկ Ստեփանյանը խմբագրությանը հասցեագրած իր դիմում-բողոքում պատմում էր Սպանդարյանի գյուղխորհրդի գործկոմի նախագահ Վ. Ղազարյանի կատարած, ինչպես ինքն է նշում՝ «մի շարք անօրինականությունների մասին»։ Մասնավորապես այն մասին, որ «... ս. թ. հունիսի 28-ին, ժամը 12-ին, Վ. Ղազարյանը հարբած վիճակում նստել է գյուղխորհրդին պատկանող «Ժիգուլի» մակնիշի ավտոմեքենայի ղեկին և ջուր տվել, որը ամբողջովին շարքից դուրս է եկել։ Քանի դեռ դեպքը թարմ է, խնդրում եմ ստուգել ճշմարտությունը և պատասխանատվության ենթարկել նրան»։

Փաստերի ճշմարտացիությունը պարզելու համար խմբագրությու-

ԹԵԵՎ ՆԱՄԱԿՆԵՐԸ ՉԵՆ ՏՊԱԳՐՎԵԼ

նը նպատակահարմար գտավ բողոք-նամակն ուղարկել ՀԿԿ Արթիկի շրջկոմ՝ քննարկման։ Եվ ահա վերջերս ստացվեց ՀԿԿ շրջկոմի քարտուղար Ն. Սահակյանի պաշտոնական պատասխանը, որտեղ մասնավորապես նշված է. «Անժիկ Ստեփանյանը բազմիցս դիմում-բողոքներ է գրել շրջանի և հանրապետության վերադաս կազմակերպություններին՝ բողոքելով Սպանդարյանի գյուղխորհրդի գործկոմի նախագահ Վ. Ղազարյանից, վերջինիս վերագրելով բազմաթիվ չարաշահումներ, օրինախախտումներ և այլն։ Դիմում-բողոքներ գրելու հիմնական դրդապատճառը հանդիսացել է հարևանի կողմից Անժիկ Ստեփանյանին չպատկանող տարածքում անասնագոմ կառուցելու հանգամանքը, որին դեմ է եղել ինքը։ Վ. Ղազարյանը չի կատարել Ա. Ստեփանյանի անօրինական պահանջը։ Ժամանակին կատարված ուսումնասիրությունները չեն հաստատել գյուղխորհրդի գործկոմի նախագահի հասցեին Ա. Ստեփանյանի գրած մեղադրանքները։ Սակայն վերջինս առիթը բաց չի թողնում Վ. Ղազարյանին վարկաբեկելու և մեղադրանքներ վերագրելու։ Ինչ վերաբերում է Վ. Ղազարյանի կողմից հարբած վիճակում ավտոմեքենան ջուր տալու փաստին, ապա հայտնում ենք, որ այն իրականությանը չի համապատասխանում։ Նշված օրը գյուղխորհրդի ավտոմեքենային Արթիկ քաղաքում հարվածել է ուրիշ ավտոմեքենա և վնաս պատճառել։ Հարվածողը վնասը վերականգնել է իր միջոցներով։ Հարվածի պահին մեքենայի ղեկին եղել է վարորդը, Վ. Ղազարյանը մեքենայում չի եղել, իսկ նրա հարբած լինելու փաստը մտացածին է։

Դիմումի կապակցությամբ Ա. Ստեփանյանը հրավիրվել է ՀԿԿ շրջկոմ։ Նրան տրվել է համապատասխան պարզաբանում»։

***

Մեղրու շրջանի Ագարակ գյուղի բնակիչ Է. Հակոբյանը խնդրել էր պարզաբանել, թե ձեռնարկության ինքնաֆինանսավորման և տրնտհաշվարկի անցնելու հանգամանքը ազդո՞ւմ է կնոջ աշխատանքային ստաժի վրա, երբ նա հղի է կամ գտնվում է երեխային խնամելու համար վերցրած իր հաշվին (6 ամիս) արձակուրդում։ Եվ հետո, ադմինիստրացիան իրավունք ունի՞ կնոջ հաստիքը կրճատել և աշխատանքից ազատել, եթե երեխայի 1,5 տարին չի լրացել։

Նամակի առիթով ՀԱՄԽ-ի իրավաբանական կոնսուլտացիայի բաժնի վարիչ Լ. Գարոյանը խմբագրությանն է ուղարկել հետևյալ պատասխանը. «ՀԽՍՀ աշխատանքային օրենսդրության 197 հոդվածի համաձայն չի թույլատրվում հղի կանանց և մինչև մեկուկես տարեկան երեխա ունեցող մայրերի աշխատանքից ազատումը ադմինիստրացիայի նախաձեռնությամբ, բացի ձեռնարկության լրիվ լուծարքի ենթարկվելու դեպքից, երբ ազատումը թույլատրվում է պարտադիր կերպով աշխատանքի տեղավորումով»։

Տպագրության պատրաստեց Վ. ԲԱԼՅԱՆԸ

ՄԻԱՅՆ ՎԱՐՈ՞ՐԴՆ Է ՄԵՂԱՎՈՐ

Հաճախ ենք մամուլում հանդիպում քննադատական հոդվածների, որոնք դատապարտում են տրանսպորտի վատ աշխատանքը։ Արդարացիորեն երբեմն ծաղրվում են երթուղային տաքսիները, որոնք չափից ավելի ուղևորներ են տեղափոխում։ Եվ ամեն անգամ՝ միայն բողոք ու քննադատություն։ Բայց ինչո՞ւ այդ հարցին նայել միակողմանիորեն։ Ես ինքս միշտ

ՆԱՄԱԿ ԽՄԲԱԳՐՈՒԹՅԱՆԸ

օգտվում եմ երթուղային տաքսուց։ Քննադատում են դրանց վարորդներին, բայց ի՞նչ կարող է անել վարորդը, երբ մենք՝ ուղևորներս, առանց նրա խոսքին սպասելու, մի կերպ խցկվում ենք մեքենայի մեջ։ Դե մեզ էլ կարելի է հասկանալ՝ շտապում ենք։ Իսկ վարորդը չի կարող մեզ ընտիպողաբար իջեցնել մեքենայից։ Իսկ երբ պահանջում են իջնել՝ ըմբոստում են վարորդների կոպիտ վերաբերմունքից։ Իսկ ինքներս մի՞թե կոպիտ չենք։

Հաճախ վարորդին ստիպում ենք կանգնեցնել մեքենան մեր ցանկացած տեղում, և եթե այդ կանգառը կարող է դառնալ վթարի պատճառ, և վարորդը մերժում է, շատերն սկսում են վիճել, վիրավորել նրան։ Ես հակված չեմ գովաբանել նրանց կամ լիակատար համարել նրանց աշխատանքը։ Բայց հարցին մոտենանք այլ տեսանկյունից. Նախ վարորդի մեղքով չէ, որ քիչ են մեքենաները։ Կամ, փորձենք կանգառներում ինքներս հերթ պահպանել։ Չեմ կարծում, որ այս դեպքում վարորդը մարդկանց վիրավորի, նեղություն պատճառի կամ հարկադրաբար նրանց մեքենա խցկի։ Եկեք մեր մեղքը չբարդենք միայն ուրիշների վրա։

ՆԱՐԻՆԵ ԳԵՎՈՐԳՅԱՆ
Գրադարանավարուհի